

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

6. Tobias cæcitatem à Deo immissam agnoscit, atque eâ notitiâ tamquam
Clypeo, impatientiæ authores remouet.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

quameunque vis, formam accipit. Moneta percuntitur, & signatur, valorémque acquirit. Cæditur asinus, & currit. Castigatur homo, & emendatur. Sextum remedium, quia bonorùm virtutem ostendit, & exercet *Fortuna* tristis. Septimum, quia leue & momentaneum est, quidquid nobis accidit, si cum Martyrum, cum Christi, aut etiam cum damnatorum doloribus comparatur. Octauum denique, quia per iratam *Fortunam*, via ad cælum, & præmium in cælo paratur. Hæc talia, qui in *Casibus* subitis atque funestis, apud se expendit, remedia habet omnis calamitatis; facile, que potest, ad exemplum patientissimi illius Stephani (cui maleuolus, igne subiecto, quidquid de agro conuexerat, cum ipso horreo, combussit) magis dolere, ob peccatum affligentis, quàm ob afflictionem. Sed inspiciamus cursim singula remedia enumerata, ab hominibus pijs in praxin reducta.

S. Greg. 1. 4.
dial. cap. 19.

VI.

Ad primum remedium quod attinet, non agnouit tantùm Dauid, & ante illum Iob, nulla, in hac vita, sine Dei nutu hominibus mala accidere, atque idcirco ea accepta esse oportere; sed alij quoque eadem vfi sunt ratiocinatione. In diuinis litteris, magnis laudibus ornatur Tobias, nam cum esset captus, in diebus *Salmansar* regis *Affyrionũ*, in captiuitate tamen posuit, viam veritatis non deseruit, ita vt omnia, qua habere poterat, quotidie concaptiuis fratribus, qui erant ex eius genere, impertiret. Adduntur miræ laudes aliæ, de eius, in ipsa iuuentute, grauitate morum, de fidei constantia, de exercitijs pietatis; de filij sanctissima educatione, de consolatione captiuis impensa, quibus *monita salutis* dabat, de pecunia mutuò aut etiam in eleemosynas largissimè data. Siquidem Tobias quotidie pergebat, per omnem cognationem suam, & consolabatur eos, diuidebatq; unicuiq;, prout poterat, de facultatibus suis: esurientes alebat, nudisq; vestimenta prebebat, & mortuis, atq; occisis sepulturam sollicitus exhibebat. Hæc viri virtus, hæc merita fuere. Quæ merces est secuta? Quòd corpora interfectorum sepelisset, rex *Sennacherib* iussit eum occidi, & tulit omnem substantiam eius. Oppes illi ablatae sunt: vitam fuga & nudus latens seruauit. Ad quid seruauit? vt reuersus, & conuiuio relicto, ad mortuos sepeliendos accurrens in nouam incideret calamitatem. Contigit enim, vt quadam die fatigatus à sepultura, veniens in domum suam, iactasset se iuxta parietem, & obdormisset, & ex nido hirundinum dormienti illi calida stercola incidere super oculos eius, fieretq; cæcus. Hanc autem

Tob. 1. 2.

Tob. 2. 10.

temptationem idcirco permisit Dominus euenire illi, ut posteris daretur exemplum patientiæ eius, sicut & sancti Iob. Nam cum ab infantia sua semper Deum timuerit, & mandata eius custodierit, non est contristatus contra Deum, quod plaga cæcitatæ eueniret ei, sed immobilis in Dei timore permansit, agens gratias Deo, omnibus diebus vitæ suæ. Nam sicut beato Iob insultabant reges, ita isti parentes & cognati eius irridebant vitam eius, dicentes: Vbi est spes tua, pro qua eleemosynas & sepulturas faciebas? Tobias verò increpabat eos, dicens: Nolite ita loqui: quoniam filij sanctorum sumus, & vitam illam expectamus, quam Deus daturus est his, qui fidem suam nunquam mutant ab eo. Non fuit Tobias instar Tulipæ radios lucis excipientis, imbrem excludentis; æquè à Deo sciuit venire sibi cæcitatem, ac visum, atque idcirco non perdidit patientiam, non mutauit fidem; neque spem deposuit latioris vitæ, in cælo, consequendæ. Qui se confidit, Deum, in cælo, visurum, libenter est cæcus in terris. *Aduersus hos casus muniendi sumus*, ait Seneca. Nullus enim, contra fortunam, inexpugnabile murus est. Intus instruamur. Si illa pars tuta est, pulsari homo potest, capi non potest. Quod sit hoc instrumentum, scire desideras? Nihil indignetur, sibi accidere, sciâtq; illa ipsa, quibus ladi videtur, ad conseruationem vniuersi pertinere, & ex his esse, quæ cursum mundi officiumq; consummant. Placeat homini, quidquid Deo placuit: ob hoc seipsum suâq; miretur, quod non potest vinci, quod mala ipsa sub se tenet, quod ratione, qua valentius nihil est, casum dolorémq; & iniuriam subigit. *Amara rationem*: huius te amor, contra durissima armabit. Ratio igitur potissima est, cogitare, casum tibi à sapientissima Dei bonitate missum esse; qui, per talia, Mundum iustissimè moderatur.

Senec. lib. 1.
epist. 74.

VII.
Sozom. hist.
Eccles. lib. 9
cap. 6. & So-
crat. lib. 7.
c. 10.

Neque enim permittit tantùm hæc, sed sæpe etiam immit- tit Deus, cuius testis est vel Alaricus Gottorum Dux, qui Stilicone interemto, quia petitam ab Honorio Imperatore pacem, non impetrauit, statuit infesto exercitu Romam obsidere. Ibi milite copioso ad Tiberim collocato, ne in urbem necessaria inferrentur, ad eò indefinenter obsidionem protraxit, vt fame primùm, postea etiam peste populus, in vrbe, vehementer laceraretur. Quod cum fieret, Monachus quidam Italus, Probus nomine, Romam contendit, atque Alaricum etiam atque etiam adhortatus est, ne tantorum malorum author esse vellet, sed vrbi parceret, extrema iam passæ. Respondit Monacho Alaricus, se sanguine non delectari, & sanè sibi lubidinem non esse, tot mala Romanis inferendi; sed

vrge.